

Construïm el futur!

Eixos d'actuació per al sindicalisme republicà i
per al desplegament de la justícia social

**Serveis públics de qualitat,
vides dignes**

intersindical-csc.cat

**INTER ///
SINDICAL**
TREBALL | REPÚBLICA | JUSTÍCIA SOCIAL

Construïm el futur!

Eixos d'actuació per al sindicalisme republicà i
per al desplegament de la justícia social

**Serveis públics de qualitat,
vides dignes**

intersindical-csc.cat

**INTER ///
SINDICAL**
TREBALL | REPÚBLICA | JUSTÍCIA SOCIAL

Aquest document és de caràcter integral. **La Intersindical** es reserva de forma exclusiva el dret a alterar-lo, modificar-lo o fer qualsevol mena de separació dels apartats que el conformen. Per qualsevol reproducció dels continguts, de manera total o parcial, ja sigui per mitjà digital o físic, citeu-ne la font i l'autoria de **La Intersindical**.

Primera edició: novembre de 2021

La Intersindical

Construïm el futur!

Eixos d'actuació per al sindicalisme republicà i
per al desplegament de la justícia social

**Serveis públics de qualitat,
vides dignes**

Sumari

Introducció	7
Serveis públics de qualitat, vides dignes	13

Vine amb nosaltres! Afilia't!
<https://www.intersindical-csc.cat/afiliat>

Introducció

Quaranta anys de neoliberalisme

A partir del 2008, molts dogmes econòmics liberals van començar a trontollar. Van haver de passar quasi 40 anys des que es van imposar gairebé de manera inqüestionable. A finals dels anys setanta i a principis dels vuitanta va irrompre el neoliberalisme financer especulatiu de la mà de Ronald Reagan (EUA) i de Margaret Thatcher (Regne Unit). El president nord-americà i la primera ministra britànica van propagar dues idees força que es van convertir en hegemòniques i van esdevenir quasi dogmes de fe: (1) l'Estat és un nosa i, per tant, s'ha de reduir a la mínima expressió, i (2) la societat no existeix; només l'individu i els interessos privats que el mouen. Sobre aquesta base es va aixecar una arquitectura política i ideològica que ha monopolitzat les polítiques públiques i econòmiques durant 40 anys.

En aquest quasi mig segle, l'aparell ideològic neoliberal ha imposat una política econòmica rigorista (control estricte de la inflació, del dèficit i del deute públic) materialitzada en privatitzacions, retallades del finançament dels serveis públics i precarietat laboral. Un model que ha esqueixat més profundament la cohesió social i ha promogut que una minoria, cada cop menys de caràcter industrial i més de tarannà rendista, fagocités la riquesa produïda col·lectivament, mentre la majoria havia de viure cada vegada amb menys.

El 2008, aquest model, rendista i especulatiu, va patir la primera crisi encara que no la definitiva. La bombolla immobiliària va esclatar i va provocar la fallida de centenars de bancs i fons d'inversió que només s'havien preocupat per embellir el seu compte de resultats. Milions de persones van perdre l'habitatge, la feina i el futur. Però, salvar-los no era la prioritat. Segons les elits polítiques i econòmiques, allò que comptava era rescatar els bancs per evitar que l'anomenat sistema col·lapsés.

La sacsejada del 2008 va evidenciar la inviabilitat del model econòmic neoliberal, però no n'hi va haver prou per provocar un gir de guió. Al contrari, les elits van retorçar la retòrica i van imposar l'explicació que la crisi no l'havia motivada l'economia especulativa de casino, sinó el deute i el dèficit públic. Els culpables eren els estats per no haver sabut administrar correctament les finances públiques. En consonància amb aquesta interpretació, l'anomenada "troika" (la Unió Europea (UE), el Fons Monetari Mundial (FMI) i el Banc Central Europeu (BCEM)) va imposar, sobretot al sud d'Europa, programes d'austeritat severs que van debilitar encara més uns sistemes de benestar de per si molt febles.

Dotze anys més tard ha irromput la crisi derivada de la pandèmia de la Covid. Un cataclisme que no només ha demostrat la inoperància del neoliberalisme i de les polítiques d'austeritat, sinó que ha deixat paleses les conseqüències greus d'haver desmantellat els serveis públics i d'haver deslocalitzat la producció de béns necessaris per afrontar situacions d'emergència.

En aquest context, les elits polítiques i econòmiques occidentals comencen a veure que l'única alternativa per sostenir el seu model capitalista passa per la inversió pública massiva (independentment dels efectes sobre el deute públic) i per enfortir els serveis públics. Han hagut de passar 40 anys per arribar a aquesta conclusió. 40 anys de neoliberalisme devastador. Tocat, però no enfonsat. Per això cal restar amatents per impedir que la sortida de la crisi actual no sigui la mateixa que la del 2008, en què res no va canviar, ans el contrari, l'economia rendista i especulativa es va reforçar. Avui, això és inadmissible, perquè ens hi juguem el futur.

Com a treballadors i treballadores organitzades tenim la responsabilitat de fer propostes valentes i viables per garantir el futur de totes les generacions d'aquest país, les que estan aprenent, les que treballen –o no– i les que poden començar a gaudir de la jubilació.

El marc polític, social, econòmic i cultural de l'Estat espanyol no és l'espai en el qual, com a comunitat nacional, podem endegar propostes orientades al bé de les majories treballadores. Ans al contrari, les propostes –assolibles– que posem sobre la taula tenen un recorregut ben curt dins el marc actual o, fins i tot, són pràcticament impossibles de dur a terme. És per això que fixem els eixos que considerem necessaris per a bastir una societat justa en un país lliure en forma de República Catalana.

Una campanya per protegir les persones i defensar les polítiques públiques vers el mercat. Una campanya per construir el futur.

En aquest context de crisi i d'intervenció expansiva de les administracions públiques, **La Intersindical** enceta una campanya per consolidar un model socioeconòmic en què, primer, les persones siguin l'objecte prioritari d'atenció i, segon, la política supleixi el mercat (hegemònic durant els últims quatre decennis) a l'hora de definir la direcció econòmica del país. Una campanya per no tornar a repetir una sortida de la crisi com la del 2008, que s'articula al voltant de set eixos que persegueixen assentar les bases d'una societat cohesionada, beneficiària d'una vida decent i amb major grau d'autonomia i llibertat.

La Intersindical fem una proposta integral de futur per a les majories socials on el benestar col·lectiu estigui per sobre del lucre individual, amb tres camps cabdals:

- 1.- EL MODEL PRODUCTIU
- 2.- EL TREBALL
- 3.- LA PROTECCIÓ SOCIAL

PRIMER.

UN NOU MODEL PRODUCTIU.

La base de qualsevol construcció és clau per a garantir-ne la viabilitat. Si els fonaments són sòlids i ben assentats és possible encarar el futur amb garanties. En cas contrari, l'edifici té tots els números de desplomar-se. D'ençà del 1995, Catalunya va girar l'esquena a la indústria com a sector productiu prioritari, i va apostar pel turisme i la construcció. En l'àmbit sociolaboral, les conseqüències derivades d'aquestes decisions han estat catastròfiques. Més precarietat, més temporalitat, sous misèrrims, baixa qualificació i índexs d'atur inadmissibles. Un patró socialment insostenible i un model productiu mancat d'autonomia i de futur. Sotmès als vaivens de les conjuntures econòmiques i als pols econòmics dominants, que s'allunya (cada vegada més) de les economies industrials vertebrades al voltant de la innovació i la tecnologia; les que marquen la pauta de futur.

Guanyar sobirania econòmica exigeix capgirar el model productiu. No només implica reindustrialitzar el país, sinó també construir els consensos socials necessaris per garantir unes condicions laborals dignes que permetin als treballadors viure i no només sobreviure.

SEGON.

UN SALARI MINIM DE 1.300€ PER REVERTIR ELS SOUS DE MISÈRIA.

El model productiu vigent a Catalunya s'ha sustentat a base de pagar sous misèrrims als i a les treballadores dels serveis vinculats al turisme i, per extensió, a l'àmbit dels serveis. Durant molt anys, la societat ha subvencionat l'empresariat d'aquest sector, perquè els salaris baixíssims que han pagat no han contribuït, via cotitzacions socials, a sustentar el sistema públic de benestar. Un empresariat que ha maximitzat els beneficis i, a canvi, no ha aportat res a la societat. El salari mínim és la condició imprescindible per tallar de soca-rel aquesta sagnia. S'erigeix com la baula clau per consolidar un nou model productiu assen-tat sobre la base de salaris dignes i llocs de treball decents, però també opera com a mecanisme redistributiu de la riquesa, perquè, com passa amb els con-venis col·lectius, fixa uns mínims per a la retribució de les persones treballadores de manera que limita els ingressos de la propietat de l'empresa.

TERCER.

REDUCCIÓ DE LA JORNADA LABORAL PER GUANYAR AUTONOMIA I LLIBERTAT.

L'automatització de processos industrials que incrementen la productivitat aboca directament a reduir el temps de treball. La dinàmica històrica ha estat rebaixar-lo progressivament, però fa 100 anys que va quedar estancat en 40 hores setmanals. Una jornada laboral que no s'ajusta als sistemes de producció actual. Treballant menys es genera més riquesa que fa cinquanta anys. Per tant, avui el problema no és d'escassetat, sinó de redistribució de la riquesa. La jornada laboral de 32 hores setmanals amb el mateix salari ho garanteix, i és una mesura cabdal per forçar la corresponsabilitat de les tasques de cures i domèstiques que recauen sistèmicament sobre les dones, alhora que posa en valor el lleure i l'autonomia de les persones.

QUART.

UNES PENSIONS SUFICIENTS PER A VIURE L'ENVELLIMENT AMB DRETS I DIGNITAT.

El benestar de les persones s'ha de garantir des del naixement fins a la mort. Ens trobem en un context en què la robotització i la digitalització permeten garantir la productivitat amb menys esforç i temps de treball de les persones, en tots els sectors. I en què cal garantir el repartiment del treball, així com el dret a la vida no supeditada a la lògica laboral. Per això aquesta vida laboral s'ha d'escurçar en benefici del temps lliure.

Aquest canvi mana garantir unes pensions de jubilació dignes i suficients que permetin la ciutadania viure l'envelliment amb seguretat i autonomia. La viabilitat dels sistema de pensions és plenament sostenible amb una fiscalitat justa i un model productiu i laboral digne i sostenible.

CINQUÈ.

UN SISTEMA DE SERVEIS PÚBLICS SÒLID.

La primera condició per assegurar una vida digna a les persones és bastir un sistema de serveis públics sòlid, com a garantia d'equitat i benestar. Una xarxa de protecció primària: un sistema públic de salut robust; un d'ensenyament de qualitat i que no segregui; un sistema de pensions generós; i uns serveis socials amb una àmplia cartera de prestacions. Però fortificar un sistema de benestar públic també implica reconsiderar el paper de l'Estat en l'economia. Passar d'avaluar-lo com una nosa a considerar-lo un actor protagonista a l'hora de determinar i condicionar la política econòmica del país.

SISÈ.

UNA RENDA BÀSICA UNIVERSAL PER ALS NOUS TEMPS.

Els nous sistemes de producció plantegen reptes que hem d'afrontar amb models sostenibles basats en el benestar de la majoria. Uns models focalitzats en el coneixement, els salaris dignes i la reducció de la jornada laboral, acompanyats, alhora, de polítiques públiques estructurals que permetin emancipar-nos dels designis del mercat. Una possibilitat per aconseguir-ho és a través d'una renda bàsica universal que garanteixi uns mínims de dignitat, eradiqui la pobresa i alliberi de l'angoixa d'un futur incert. Una renda que deslliuri moltes dones de subjugacions, pugui el llistó de les condicions laborals, dinamitzi l'economia local i, sobretot, millori la salut de milions de persones.

SETÈ.

UNA LLENGUA DE TOTHOM PER UNA SOCIETAT COHESIONADA.

Una característica intrínseca d'un sindicat de classe és aspirar a influir en totes les dimensions de l'àmbit socioeconòmic i canviar les relacions que hi tenen lloc per a fer-les més justes i equitatives. Les relacions de poder entre grups socials i entre comunitats tenen sempre una dimensió lingüística, que a Catalunya es

manifesta en la progressiva subordinació i residualització del català, també en el món laboral. Revertir les relacions injustes exigeix també fer-ho en l'àmbit lingüístic, que implica reparar el mal que s'hagi produït i establir unes relacions noves, basades en la igualtat i la reciprocitat entre comunitats, perquè no hi ha llengües i comunitats lingüístiques de primera i de segona.

La Intersindical engega aquesta campanya perquè les receptes neoliberals, defensades per les elits polítiques i econòmiques per sortir de la crisi derivada de la pandèmia de la Covid, s'han demostrat fallides i no garanteixen el futur ni el benestar de la majoria de la població dels Països Catalans.

La Intersindical fixa set eixos d'intervenció que han de permetre consolidar una societat cohesionada, que reparteixi equitativament la riquesa col·lectiva, reconegui el valor de les cures i afavoreixi la corresponsabilitat de les mateixes, i permeti el desenvolupament autònom de la persona garantint la reducció del temps de treball i la vida laboral.

Serveis públics de qualitat, vides dignes

Serveis públics
de qualitat,
vides dignes

Una qüestió de narrativa, també.

Una tendència força generalitzada copa el debat polític: atacar i desprestigiar el paper de l'Estat com a actor econòmic. La forma com parlem de l'Estat no és sobrera, sinó important. No és fortuït que la imatge que se'n transmet sigui la d'un ens ineficient, burocratitzat i zero innovador, en contraposició a un sector privat dinàmic, creador de riquesa i de llocs de treball. A raser d'aquest corpus narratiu s'assegura reiteradament, per exemple, que els problemes dels països "perifèrics" de la UE, com Portugal, Itàlia, Espanya o Grècia, deriven de la circumstància que tenen un sector públic malgastador i ineficient. Els que ho sostenen obliden que aquests països es caracteritzen per tenir un sector públic més inactiu, que no han realitzat les inversions estratègiques que els països "centrals" més pròspers, com Alemanya, sí que han fet. El problema d'aquells països és que fa anys que no gasten allò necessari en àrees com educació, I+D i sanitat.

Aquesta construcció retòrica de desprestigi d'allò públic (avalada també per molts mitjans de comunicació) s'ha utilitzat per justificar la reducció del volum de l'Estat, a través de la subcontractació i privatització de cada vegada més activitats públiques. L'àmbit d'actuació de l'Estat és cada vegada més reduït i l'abast del concepte de bé públic ha quedat circumscrit a àmbits molt concrets. L'Estat s'ha de limitar a garantir la seguretat, a construir i mantenir infraestructures i a corregir les distorsions que posen en entredit la competència en el mercat. Si això és així, cal aprimar tant com es pugui el sector públic i engreixar al màxim el privat. Aquetes idees, que només persegueixen objectius ideològics, han derivat, per exemple, en una reducció dels tipus impositius, sobretot, per a les classes enriquides.

Serveis públics
de qualitat,
vides dignes

Desmuntant una falsedat.

És fals que l'Estat hagi actuat com un mer administrador i regulador del procés de creació de riquesa. No és cert, ja que ha operat com un actor clau dins d'aquest procés. Per exemple, què ha passat als EUA i a la Gran Bretanya, paradigma del liberalisme més desbocat? La tecnologia que fa que l'iPhone sigui intel·ligent és conseqüència de la investigació finançada per l'Estat. El progenitor d'Internet va ser ARPANET, un programa finançat durant la dècada de 1960 per l'Agència de Projectes d'Investigació Avançada en Defensa (DARPA), que formava part del departament de defensa dels EUA. El sistema de posicionament global (GPS) va aparèixer a la dècada de 1970 amb un programa militar dels EUA anomenat NAVSTAR. Moltíssims dels nous fàrmacs més prometedors deriven d'investigacions que han dut a terme els Instituts Nacionals de la Salut (NIH), que tenen un pressupost anual de 30.000 milions de dòlars. Quanta gent sap que els anticossos moleculars, que van fixar les bases de la biotecnologia abans que el capital risc entrés en el sector, es van descobrir als laboratoris públics del Consell d'Investigació Mèdica (MRC) del Regne Unit? És a dir, els estats inverteixen ingents sumes de diners en investigació i innovació, el problema és, primer, que la població ho desconeix, i, segon, que els beneficis rau exclusivament en les empreses, mentre que les pèrdues redunden en els estats.

Al segle XXI, les batalles polítiques també són retòriques i no es poden deixar perdre. Per exemple, quan s'imposa la falòrnia que la crisi financera de 2008, que es va convertir en una crisi econòmica global, la va provocar el deute del sector públic i no l'especulació financera desbocada.

Quatre mites falsos per desprestigiar el sector públic

Primer mite fals.

L'Estat no crea riquesa.

L'àmbit privat és l'únic que crea riquesa, per tant, la tasca exclusiva del govern és fixar les regles del joc, regular, redistribuir i corregir les errades del mercat.

La traducció d'aquest discurs ha estat que el sector públic ha privatitzat tasques i ha externalitzat contractes públics, amb l'esperança d'estalviar diners, creient,

Serveis públics
de qualitat,
vides dignes

erròniament, que el sector privat, al qual només l'importen els beneficis, és més eficient i barat. La veritat és que la ideologia de la privatització i l'externalització s'ha traduït en costos més alts, salaris més baixos, serveis deficients i apropiació dels contractes públics per part d'un petit nombre d'empreses. Exemples? Les concessions del servei de neteja. Només el 2017, Fomento de Construcciones y Contratas (FCC) es va embutxacar 224,5 milions d'euros per la prestació d'un servei que la Sindicatura de Comptes ha avaluat com a deficient.

Si la riquesa només la creen els negocis privats, llavors els anomenats emprenedors són quasi Déus. Tanmateix, la realitat és una mica diferent. En molts sectors, com ara el tecnològic, el farmacèutic o el de les energies renovables, que requereixen un elevat finançament a llarg termini i els resultats són incerts, sense una inversió pública ambiciosa, el sector privat mai no hagués invertit. Quin és el problema? Només després que el sector públic hagi assumit el risc, llavors les empreses privades s'aprofiten de les noves oportunitats creades. Fagociten els beneficis de la inversió pública i endossen les pèrdues a l'Estat. Una lògica perniciosa.

Segon mite fals.

L'Estat ha de funcionar com una empresa.

L'Estat només ha de garantir la seguretat i corregir els errors del mercat, per exemple, els monopolis. El sector públic s'ha de reduir a la mínima expressió.

Aquesta ideologia va rebre un fort impuls a la dècada dels vuitanta amb l'anomenada "Nova Gestió Pública" (NGP). La NGP va convertir en dogma de fe la gestió dels serveis públics exclusivament des de la perspectiva del benefici i l'aposta fanàtica per l'externalització i la privatització de serveis. Gràcies a la NGP els pacients dels hospitals, els estudiants i els passatgers van descobrir que eren clients.

Tercer mite fals.

L'externalització estalvia diners, millora el servei i redueix el risc.

Com que el govern és ineficient i les empreses estatals uns ens burocratitzats sense perspectiva de servei públic, l'única alternativa és derivar la prestació del major nombre de serveis públics a l'àmbit privat.

Serveis públics
de qualitat,
vides dignes

Tanmateix, s'ha demostrat que els beneficis d'aquesta aposta són nuls, perquè sovint les privatitzacions i externalitzacions acaben oferint serveis pitjors i més cars. Aquesta és una de les conseqüències, però n'hi ha una altra de més invisible però de rellevància equiparable a la primera: la progressiva pèrdua per part de l'Estat de la capacitat (per manca de coneixement) de prestar determinats serveis. La tragèdia d'aquesta addicció a l'externalització i a la privatització és que dinamita les capacitats internes del sector públic pel que fa a coneixements i expertesa, i paralitza el desenvolupament del sector públic.

Els coneixements dels empleats públics no s'amplien i tampoc l'aprenentatge organitzatiu. Després d'anys de no haver prestat un servei perquè se n'ha privatitzat la gestió, per exemple el d'aigua potable o qualsevol altre, les administracions públiques pateixen per recuperar-lo, perquè han perdut el *know-how*, no només dels servidors públics, sinó també de l'organització.

Quart mite fals.

L'economia estatal s'ha de gestionar com la domèstica.

Ho repeteixen sense parar, una vegada rere l'altra: no es pot gastar més d'allò que ingresem.

És cert, una llar no pot gastar durant molt de temps més del que ingressa, però els governs no funcionen així. La raó és molt senzilla: els governs (Banc Central Europeu) imprimeix els diners. Per tant, pot disposar-ne dels que faci falta. Si els diners creats s'inverteixen productivament, el deute és sostenible. Cada vegada que el govern gasta diners, després en recupera una part mitjançant impostos. Si gasta deu euros i en grava quatre, té un dèficit de sis. Però aquests sis euros estan en mans de persones i empreses, la situació de les quals ha millorat en sis euros. Els números vermells del Govern equivalen al saldo positiu del sector privat. Què són sinó els ERTOS? Què són sinó els milers d'euros atorgats com ajuda a milers de persones?

En una economia basada en resultats, les finances estan al servei de l'economia i no al revés. Els dèficits són sostenibles si responen a inversions productives amb perspectiva de futur, però també si serveixen per sostenir la vida de les persones en períodes de crisi.

Menystenir els més dèbils ens aboca al col·lapse.

El repte social que tenim davant és incorporar la idea que la igualtat és una condició necessària per a la llibertat. L'única via per evitar la desigualtat i les nefastes conseqüències que se'n deriven és garantir el repartiment equitatiu dels beneficis de l'activitat humana. Perquè la desigualtat, no només perjudica als qui la pateixen, sinó que dinamita el conjunt de la societat. Un pont no col·lapsa quan la càrrega que sosté supera la força mitjana dels diferents trams, sinó molt abans, quan el pes de la càrrega sobrepasa la capacitat sustentadora d'un dels trams: el més dèbil. Aquesta metàfora adverteix de l'error (gens involuntari, per cert) que suposa menystenir els sectors més desfavorits d'una societat, ja que, al contrari del que s'argumenta, són un element estructural clau, perquè en depèn la nostra viabilitat com a societat.

Un sector públic fort i dinàmic,

l'única alternativa per garantir-nos la supervivència. La intervenció de l'Estat es essencial per bastir una societat cohesionada. L'administració pública s'ha de convertir en un actor clau de l'economia. No només per desenvolupar una acció pal·liativa dels efectes negatius del mercat, sinó per adquirir un paper actiu i protagonista a l'hora de determinar la direcció econòmica del país. Tanmateix, avui, ambdós reptes queden lluny. L'últim decenni a Catalunya, els governs ni tant sols han apostat per enfortir els serveis públics, sinó tot el contrari. Les dades ho demostren.

Cal fer canvis estructurals i polítiques socials per tal de garantir l'accés de tota la ciutadania als serveis bàsics i que es pugui, així, garantir una vida digna: distribuir la riquesa amb un nou model impositiu, una banca pública que financïi l'economia productiva, revertir les privatitzacions en sanitat o incorporar al règim general les treballadores de la llar i les cures. Prioritzar, en definitiva, les persones per sobre del lucre d'una minoria.

Serveis públics
de qualitat,
vides dignes

Serveis públics
de qualitat,
vides dignes

Taula 1 Polítiques Socials

Evolució despesa en Polítiques Socials		
Diferència 2009-2018		
	%	Milions €
Balears	15,56%	361,8
País Valencià	6,14 %	701,9
Navarra	5,94 %	114,5
País Basc	4,86%	330,3
Cantàbria	4,77 %	74,2
Múrcia	0,98 %	34,7
La Rioja	0,76 %	6,3
Astúries	0,74 %	20,7
Extremadura	0,11 %	3,3
Andalusia	-0,22%	-43,5
Canàries	-0,86 %	-43,4
Castella i Lleó	-0,98 %	-63,3
Madrid	-1,73 %	-243,6
Aragó	-2,97 %	-107,1
Galícia	-3,75 %	-266,5
Castella - La Manxa	-15,46 %	-9,4
Catalunya	-19,91 %	-4.124

% Polítiques Socials sobre pressupost total	
Astúries	68,3 %
Castella i Lleó	65,1 %
Múrcia	65 %
Extremadura	64,2 %
Madrid	64,1 %
Galícia	63,8 %
Andalusia	63,1 %
País Basc	61,8 %
Castella - La Manxa	61,2 %
Aragó	61,2 %
Canàries	60,2 %
País Valencià	59,9 %
Cantàbria	59,6 %
La Rioja	55 %
Catalunya	54,2 %
Balears	53,8 %
Navarra	49 %

Taula 2 Sanitat

Serveis públics
de qualitat,
vides dignes

Evolució de la despesa en Sanitat		
Diferència 2009-2018		
	%	Milions €
Balears	18,64%	247,7
Navarra	9,55 %	92
Cantàbria	7,05 %	56,3
País Basc	4,99%	176,6
Múrcia	3,01 %	54,2
Astúries	1,60 %	326,4
Castella i Lleó	1,14 %	39,9
País Valencià	0,24 %	15,2
Canàries	0,46 %	-13,5
Andalusia	-1,11%	-109,4
Galícia	-2,02 %	-79,5
La Rioja	-4,11 %	-18,5
Madrid	-4,78 %	-381,2
Extremadura	-5,89 %	-100,3
Aragó	-7,96 %	-172,1
Castella - La Manxa	-11,83 %	-371,9
Catalunya	-27,51 %	-3.328,2

Percentatge de Sanitat sobre el pressupost total	
Astúries	40,2 %
Castella i Lleó	36,2 %
Galícia	36 %
Canàries	35,3 %
Madrid	35,1 %
Aragó	34,8 %
Múrcia	33,6 %
Extremadura	33,1 %
Castella - La Manxa	33 %
País Basc	32,2 %
Andalusia	31,7 %
País Valencià	31,5 %
Balears	31,5 %
Cantàbria	31,3 %
Catalunya	28,7 %
La Rioja	28,6 %
Navarra	25,36 %

Serveis públics
de qualitat,
vides dignes

Taula 3 Polítiques Socials

Evolució de la despesa en Educació		
Diferència 2009-2018		
	%	Milions €
País Valencià	11,36%	500,7
Balears	7,51 %	64,9
Extremadura	2,57 %	26,1
Aragó	1,99%	21,6
Cantàbria	1,30 %	7
Andalusia	1,12 %	81
Navarra	0,34 %	2,2
País Basc	-2,24 %	163,1
Múrcia	-3,24 %	45,7
Madrid	-5,34 %	-256,7
Canàries	-5,90 %	-103,7
Galícia	-7,43 %	-181,6
Castella i Lleó	-7,82 %	-169,8
Astúries	-11,15 %	-94,6
Catalunya	-12 %	-780,9
La Rioja	-15,32 %	-39,4
Castella - La Manxa	-15,75 %	-308

Percentatge d'Educació sobre el pressupost total	
Múrcia	24,74 %
Andalusia	23,85 %
País Basc	23,83 %
País Valencià	22,47 %
Extremadura	21,50 %
Galícia	21,11 %
Madrid	21,03 %
Castella i Lleó	20,41 %
Canàries	19,99 %
Cantàbria	19,93 %
Castella - La Manxa	19,63 %
Aragó	19,33 %
Catalunya	18,73 %
Balears	18,54 %
Astúries	18,16 %
La Rioja	18,01 %
Navarra	15,72 %

Taula 4 Serveis Socials

Serveis públics
de qualitat,
vides dignes

Evolució de la despesa en Serveis Socials		
Diferència 2009-2018		
	%	Milions €
País Valencià	82,43%	560
País Basc	47,41 %	213,8
Balears	37,21 %	49,3
Madrid	29,44%	394,3
Astúries	27,86 %	89,8
Extremadura	18,10 %	70,9
Aragó	12,04 %	43,4
La Rioja	-8,78%	10,3
Castella i Lleó	-8,69%	66,8
Múrcia	-7,77 %	-26,2
Navarra	-6,50 %	-20,2
Cantàbria	-5,02 %	-11
Canàries	-2,73 %	-10,7
Andalusia	-0,64 %	-15,1
Galícia	-0,73 %	-5,3
Catalunya	- 0,73 %	-15,3
Castella - La Manxa	-26,50 %	-297,7

Percentatge de Serveis Socials sobre el pressupost total	
Astúries	9,9 %
Extremadura	9,5 %
Castella -La Manxa	8,6 %
Castella i Lleó	8,5 %
La Rioja	8,5 %
Cantàbria	8,4 %
Madrid	8 %
Navarra	8 %
Andalusia	7,6 %
Aragó	1,1%
Catalunya	6,8 %
Galícia	16,7%
Múrcia	6,6 %
País Valencià	6 %
País Basc	5,8 %
Canàries	4,9 %
Balears	3,6 %

Serveis públics
de qualitat,
vides dignes

Quatre pilars sustentadors de la societat

EDUCACIÓ.

El sistema públic d'educació és una estructura d'estat perquè (1) garanteix una certa igualtat d'oportunitats; (2) facilita l'ascens social dels més desfavorits; (3) opera com a palanca –no suficient– per millorar la mobilitat ocupacional i social dels col·lectius més desfavorits (l'augment de les taxes d'escolarització ha reduït la proporció de classes empobrides amb estudis); i (4) garanteix l'accés a la titulació d'aquells que no se la podrien pagar si fos una qüestió només de mercat. L'escola reforça el seu valor igualador. **La Intersindical** defensem que només amb una xarxa pública i 100% gratuïta es pot concebre l'educació com un dret fonamental que garanteixi l'accés de tothom en condicions d'igualtat. Denunciem que s'entengui l'educació com un producte sotmès a les lleis del mercat.

SANITAT.

A Catalunya, i malgrat els esforços dels darrers anys, no s'han revertit les retallades sanitàries, i l'any 2019 es van dedicar quasi 1.500 milions menys que el 2009, segons les dades d'execució pressupostària fetes públiques al març del 2020. La reducció de la despesa a l'atenció primària és encara més greu, reduïda un 24,28% segons el mateix informe. Un tret distintiu del nostre sistema sanitari és, sens dubte, l'elevat percentatge de sanitat privada i concertada, a la qual el 2017 s'hi van destinar el 24,9% dels recursos públics. Des de **La Intersindical** reclamem la urgència de reforçar el sistema de salut pública, la necessitat de revertir privatitzacions, la incorporació a la gestió del Departament de Salut de tots els serveis relacionats amb la cura de les persones i el deure d'universalització.

SERVEIS SOCIALS.

El sistema públic de serveis socials jugarà un paper cada vegada més important i clau a l'hora de garantir la cohesió social. Dues circumstàncies avalen aquesta hipòtesi: d'una banda, l'elevat índex de desigualtat exigeix teixir una sòlida xarxa social de protecció per afavorir que el mínim nombre possible de persones quedin al marge de la societat. I d'una altra, l'envelliment accelerat de la població mana els poders públics a desplegar tots els serveis vinculats a la llei de la dependència i beneficiar tothom que hi tingui dret sense demores injustificades.

PENSIONS.

Els treballadors i les treballadores tenen dret a rebre un determinat nivell de prestacions i l'Estat té l'obligació de finançar-lo amb els ingressos que siguin necessaris. Qualsevol persona ha de poder gaudir del dret a un retir digne després d'una vida dedicada a treballar. Però la realitat ho desmenteix, perquè des de fa 40 anys, l'objectiu dels diferents governs ha pivotat en la retallada de les pensions. Des de **La Intersindical** lluitarem per impedir-ho i garantir un sistema públic de pensions que asseguri una vida digna a les persones grans.

Serveis públics
de qualitat,
vides dignes

Construïm el futur!

Eixos d'actuació per al sindicalisme republicà i
per al desplegament de la justícia social

intersindical-csc.cat

INTER
SINDICAL
TREBALL | REPÚBLICA | JUSTÍCIA SOCIAL